

Pas a desnivell

De cinc forquilles

Ja fa molts mesos —el temps vola—, va córrer de boca en boca un acudit que era celebrat més amb el somriure que no pas amb la rialla, ja que tocava fons i era d'un humor una mica negre. El lector el deu recordar, però és oportú refrescar la memòria: l'acudit deia que el procediment per a distingir els optimistes dels pessimistes era que els optimistes afirmaven que en un futur pròxim tots hauriem de menjar excrements i els pessimistes asseguraven que no hi hauria excrements per a tothom.

És difícil de saber si ja hi ha qui s'ocupa des d'ara de la quantitat que ens tocarà per barba, si es tractarà de quilos plens o de quilos de vuit-cents grams (com el pa i altres aliments "històrics"), si caldrà fer cues i si les autoritats perseguiran de veres als acaparadors. No hi ha res segur sobre tot això, però és un fet que la preocupació arriba a les capes altes de la intel·ligència i pren derivacions insospitades. En el número de gener de "Serra d'Or", l'Alexandre Cirici, en un article interessantíssim, inicia una mena d'al·legat que planteja una disjuntiva apassionant: "... una societat sense classes, ha de fer baixar la pintura i la música de llurs escambells o ha de fer-hi pujar, costat per costat, les arts noves del tacte i de l'olor. Esdevé urgent acollir aquestes noves direccions dintre l'àmbit de la recerca artística".

Cert de tota certesa! L'escrit desvetlla una munió de suggeriments i entre ells, a base de lligar caps i passar d'una idea a l'altra, el lector agraeix instintivament la previsió que, ja que hi som o hi serem d'un moment a l'altre, l'aliment aquell que dèiem tingui també essències espirituals. L'article esmentat apareix a la secció d'Art de la revista i ens confirma l'encoratjadora convicció que tot depèn de la manera de prendre-s'ho: "... per a l'emotivitat, /és important/ aportar un màxim d'acostament a la nota fecal fins al límit que afectaria ja a la consciència". A l'hora de menjar excrements, també haurem de vigilar aquest límit que "afectaria ja a la consciència". Suposo que tant

a taula com a les sales d'exposicions tindrem la cautela necessària.

Per augmentar la impressió que l'acudit que dóna origen a aquestes ratlles tenia càrrega profètica (i de profecia a curt termini), el "Tele/eXpres" del dia 15 de març publicava un treball on en Joan Fuster, el nostre gran assagista, tocava a sometent des de les primeres oracions. Tradueixo: "Una de les moltes disbauxes de la "societat de la disbauxa" consisteix precisament a deixar perdre les dejeccions de la ciutadania... ..Una estirada a la cadena del wàter significa un cert malbaratament, que adquireix un volum fabulós si es fa el compte a base de centenars de milions d'hipogàstris en exercici. Actualment, els investigadors de laboratori ja no oculten la gravetat del fet".

En Joan Fuster diu que "el disgustaria molt que qual-sevol lector —un sol lector— es prengués l'article com un tret d'humor més o menys aconseguit".

No, no... Jo me'l prenc molt seriosament, i em serveix per acumular alarmes i formular-me nous interrogants. Ens apuntem als optimistes o als pessimistes? Hi haurà matèries fecals per a tothom o farem curt?

Tal com van les coses, no és pas qüestió de fer-hi broma. Posats que el procés deglució-digestió-deglució seria, en el cas que ens ocupa, un circuit tancat, tot el que l'organisme aprofiti per provar de sobreviure anirà escurçant la dosi i acabarem víctimes de rigorosos racionaments.

Això, quant als excrements —diguem-ne— de boca. Dels que s'aprofitin per a les ciències de la conducta, per a les abstraccions morals, penso que n'hi haurà per a tothom. La quantitat acumulada durant l'apoteosi de la corrupció, ja ens està colgant literalment a tots. ● PERE CALDERS

Aquest "Pas a desnivell" ens fou lliurat dos dies abans de la publicació a "Mundo Diario" d'un article de Martin Ferrand que partia del mateix tema .